

тило на помощъ. Мене даде една малка кадричка, образъ-тъ на Лордъ Бирона, кого-то той всякога имаше съ себе си. Кадра-та на Ерминия свилъ въ една тенежена кутия; всичко бѣше това и оржия-та, какво-то той зе съ себе си.

«Тѣй ние са раздѣлихме единъ отъ други, азъ мисляхъ да не са видимъ вече; Мадалена, коя-то никакъ не щеше да остане въ кѣщи, бѣше са олъпила въ кола-та, та съ мъжи я отнесохме у дома ѝ. Въ сѣща-та нощъ тя още изгуби ума си, и ходила нѣколко дена като луда по пѣтица-та на Римъ дано намеряше господаря си. Най-сетиѣ тя сама са вжрнала назадъ, но оставила цѣла-та кѣща да са распилѣ, грозде-то да са сплусе на лозина-та, овощие-то по дървета-та да изгние, безъ да са погрижи да ги занесе на пазаря да ги продаде. Тя открай си бѣше се тѣй мързелива и работяше само кога-то капитанина я накараше.

«За него азъ не чувахъ вече нищо, а тѣй сѣщо и за неговия неприятель Барбаросса. Отъ онази нощъ, той бѣше са оттеглилъ заедно съ другари-тѣ си на вѣтрѣ; видѣло му са противно като дошле съграждани-тѣ му на помощ на чужденеца. Ако да не бѣше пратило правителство-то едно отдѣление солдати да ги пази, казвамъ ти, той щѣше билъ да нападне бащино-то си огнище, да си отмъсти кърваво на съграждани-тѣ. А тѣй сѣщо и никой отъ насъ не смѣеше да излезе два три раскрача на вѣнъ безъ да земе пушка-та си на рамо за да са пази, и кой-то трѣбваше да минува прѣзъ гора-та земаше съ себе си нѣколко войници да го вардятъ. Тогавя бѣха лоневы времена, amico mio, на азъ самъ забравихъ да стихотворя. Нѣколко пѣти ходихме съ потери срѣщу хайдуци-тѣ, но нищо не сполучихме. Тѣ познаваха вече всички места и дунки по гора-та, знаяха дѣ да са скриватъ въ пещери-тѣ, като дяволи по дунки-тѣ си и подиръ време чакъ са пропѣдиха въ Сабина.

«Само прѣзъ зима-та, кога-то умрѣ стария му баща, Сероне, отъ жалъ за сина си, Доменико, види са, на червенобрадия му са досвидяло, сѣрце-то го е заболѣло, зашто-то той нѣмаше лошавъ характеръ, само че нещастна-та любовъ го преиначи и подиви. Види са той са рѣшилъ да жалѣ, та ние бѣхме до срѣдъ лѣто спокойни, никой не чуваше нищо за чета-та. Да ли тя са намираше кадъ югъ и съ какво са храняше, Господъ знаеше. Но като си мисляхме вече да са е изгубила, изведнажъ чуваме да са появили пакъ въ околността ни. Комшия-та ни, Пицикароло, кой-то по онуй време пѣ-